

1

Cody Coleman ging bij het raam van de ziekenhuiskamer staan en vroeg zich voor de zoveelste keer af wat hij hier deed. Waarom waakte hij bij een jonge vrouw die in coma lag, terwijl Bailey Flanigan op dit moment wegging uit Indiana – misschien wel voorgoed? Hij staaarde naar het parkeerterrein twaalf verdiepingen onder hem en plotseling drong het met een schok tot hem door: het was nog maar vierentwintig uur geleden dat Bailey hier was om afscheid van hem te nemen. Een heel etmaal waarin een maalstroom van herinneringen en gedachten bij hem boven was gekomen – en waarin hij Bailey verschrikkelijk had gemist. Maar dat alles deed niets af aan zijn huidige situatie: hij zat naast het bed van Cheyenne Williams en smeekte God om haar leven te redden.

De machines om haar heen zoemden en piepten en lieten hem weten dat Cheyenne in leven was. Maar verder was alles broos en onzeker; haar conditie, de prognose van de artsen. Haar toekomst.

Cody ging op de stoel naast haar bed zitten en keek om zich heen. Tegen een van de wanden van de kamer stond een slaapbank en daarop had Cody de meeste avonden sinds het ongeluk doorgebracht. Er moest toch iemand bij Cheyenne zijn wanneer ze bij kennis kwam. Als dat laatste überhaupt zou gebeuren...

Cody zag zijn gitaar staan. Hij had hem meegebracht in de hoop dat wat muziek zou helpen om Cheyenne bij bewustzijn te brengen. Hij was niet zo goed in gitaarspelen en kende maar een paar liedjes. Maar die gingen wel over Gods trouw, Zijn barmhartigheid en genade. Als Cheyenne iets kon horen... als ze op de een of andere manier nog iets meekreeg van de wereld om haar heen, dan zouden deze liedjes zeker helpen. Daar was hij van overtuigd. Bovendien had hij haar verteld dat hij een beetje gitaar kon spelen. Ze hadden erover gechat op de dag voor het ongeluk. Cody had hun conversatie nog steeds op zijn telefoon staan. Hij haalde het uit zijn zak en ging snel door de berichtjes, tot hij dat van haar vond.

Dus je speelt binnenkort een keer gitaar voor me?

Hij had gelachen toen hij dat las en hij had zich niet aan een belofte gewaagd: *Dan kan ik beter eerst nog wat oefenen.*

Je hoeft niet te oefenen. Speel gewoon. Alle muziek is mooi, Cody.

Alle muziek is mooi... Dat waren Cheyennes laatste woorden geweest en dat had hem doen besluiten om zijn gitaar mee te nemen naar het ziekenhuis. Hij was hier de hele tijd geweest, behalve op de momenten dat hij naar huis was gegaan om te douchen en schone kleren aan te trekken, en natuurlijk wanneer hij moest lesgeven of coachen. Afgelopen nacht, na Baileys afscheid, had hij hier zelfs geslapen.

Want als hij naar huis zou gaan met de doos die Bailey hem had gegeven – als hij alles wat erin zat zou bekijken en zich zou herinneren hoe heerlijk het was geweest om met haar samen te zijn – zou hij misschien nooit meer naar het ziekenhuis teruggaan. Waarom zou hij hier willen zijn als Cheyenne bij zou komen, terwijl hij niets voor haar voelde? Wanneer hij toch niet van plan was om ook tijdens haar herstel en misschien zelfs daarna bij haar te blijven?

In plaats daarvan bleef hij in het ziekenhuis. Hij bleef zichzelf inprenten wat Tara hem had verteld. Tara, die lang geleden had gehoopt dat Cheyenne haar schoondochter zou worden.

Hij zag nog voor zich hoe ernstig ze had gekeken toen ze hem die avond na het eten apart nam. *‘Misschien heeft God je levend uit Irak teruggebracht voor Cheyenne.’*

Cody keek naar de mooie, jonge vrouw in het bed, haar vredege gezichtsuitdrukking en haar roerloze lichaam. Misschien had Tara gelijk. Hij kon nergens anders meer aan denken – en dus was hij de afgelopen nacht niet naar huis gegaan. Hij was bij Cheyenne gebleven, had geslapen wanneer hij te moe werd en natuurlijk had hij gebeden. Hij bad dag en nacht.

Cody stond op en rekte zich uit. Tara kon elk moment binnenkomen. Ze had hem gebeld en gezegd dat ze na de kerkdienst langs zou komen. Deze beproeving moest zo zwaar voor haar zijn. Ze had haar zoon verloren door de oorlog in Irak en nu vocht de jonge vrouw die met hem zou trouwen voor haar leven.

Op de geluiden van de machines na was het stil in de kamer. Cody liep naar zijn gitaar en pakte hem op. Als ze hem wilde horen spelen, zou hij spelen. En het maakte niets uit dat hij daar niet zo goed in was.

Hij ging weer naast haar bed zitten en zocht de juiste akkoorden. Het was een oud lied, iets wat hij af en toe in de kerkdienst had gehoord tijdens zijn missie overzee. De muziek vulde de kamer en Cody was verbaasd. Het klonk helemaal niet slecht. *‘Groot is Uw trouw o Heer... mijn God en Vader... er is geen schaduw van omkeer bij U...’*

De dokter had uitgelegd dat Cheyenne zich hem misschien niet zou herinneren. Ze had mogelijk geheugenverlies – naast een aantal andere symptomen van traumatisch hersenletsel. Ze had schrikwekkend veel verwondingen. Door de botsing met de vrachtwagen, die haar van opzij had geraakt nadat hij door rood was gereden, was haar hoofd tegen de binnenkant van het autoportier geklapt. Gelukkig waren haar hersenen niet verder opgezwollen, maar de doktoren konden niet vertellen in hoeverre haar brein beschadigd was. Daarnaast was haar lever ge-

scheurd en had ze inwendige bloedingen. De spoedoperatie die ze diezelfde dag nog in het ziekenhuis had ondergaan, had haar toestand gestabiliseerd. Maar hoe groot de schade aan haar organen was, konden de artsen op dit moment nog niet exact vaststellen. Daarbij had ze haar rechter kuitbeen en enkel gebroken, evenals een van haar polsen. Waarschijnlijk waren er nog een paar operaties nodig voor een goed herstel van haar gebroken been en voor verwondingen aan haar rug.

Ondanks dit alles bleef Cody zingen. Het lied had iets puurs, iets rauws, en de boodschap was pijnlijk eerlijk. Wat een mens ook moet doormaken, God is trouw. Hij is genadig en vol liefde, en elke morgen schenkt Hij ons opnieuw Zijn overvloed. Zoals Baileys vader, Jim Flanigan, ooit zei: ‘We kunnen net zo veel van God krijgen als we willen.’

Cody had Gods hulp nu heel hard nodig. Hij sloot zijn ogen en bleef zingen: *‘Al wat ik nodig had, hebt U gegeven... Groot is Uw trouw, o Heer, aan mij betoond.’*

Hij had dat laatste nog maar net gezongen en wilde aan het refrein te beginnen, toen Cheyenne bewoog. Het was niet veel en ze maakte geen enkel geluid, maar haar vingers kromden zich en toen verschoof haar arm een paar centimeter op het laken.

‘Cheyenne... ik ben het, Cody. Kun je me horen?’

Ze bewoog opnieuw en deze keer vertrok haar gezicht.

Cody ging rechtop zitten en voelde zijn hart tegen zijn ribben bonzen. Als ze pijn kon voelen, als ze op deze manier op hem kon reageren, dan moest het beter met haar gaan dan de artsen dachten, toch? ‘Cheyenne... ik ben het, Cody. Ik ben bij je.’

Ze ademde in, dieper dan ze sinds het ongeluk had gedaan. En dat betekende dat ze reageerde op zijn stem. Dat moest wel. Heel langzaam, alsof ze ontwaakte uit een winterslaap, probeerde Cheyenne haar ogen te openen. Na drie keer proberen lukte het haar even om door een klein spleetje te kijken.

Cody keek over zijn schouder naar de kamerdeur. Zou hij de verpleegkundige roepen? Iemand vertellen wat er gebeurde? Hij keek weer naar Cheyenne en besloot te wachten. Het was beter om nu zijn volle aandacht op haar te richten en zich geen zorgen te maken over wat de artsen zouden zeggen en welke onderzoeken ze misschien op haar los zouden laten nu ze tekenen van bewustzijn vertoonde. In elk geval de komende minuten.

Opnieuw bewogen haar oogleden – en weer gaf haar gezichtsuitdrukking aan hoeveel pijn ze leed. ‘Cheyenne... ik ben bij je.’ Hij stond op, boog zich over het bed heen en raakte heel zachtjes haar niet-gewonde hand aan. ‘Ik ben het, Cody. Kun je me horen?’

Cheyenne draaide haar hoofd zo langzaam naar hem toe dat het nauwelijks een beweging te noemen was. Haar oogleden gingen weer omhoog, sneller dan de eerste keer, en dit keer vielen ze niet meteen weer dicht. Toen haar ogen de zijne vonden, bleven ze op hem gevestigd. Het was duidelijk dat ze hem rechtstreeks aankeek. Cody kende haar nog niet zo lang, maar hij wist één ding zeker: Cheyenne herinnerde zich hem. Haar blik tastte zijn gezicht af en het leek of ze van alles tegen hem wilde zeggen.

‘Kun je praten?’ Hij wilde niets forceren, maar wilde wanhopig graag weten in hoeverre ze zou herstellen: haar persoonlijkheid, haar intelligentie, haar lieve karakter, haar liefde voor God en mensen.

Ze bewoog haar mond een paar keer en sloot toen uitgeput haar ogen.

‘Doe niet te veel je best. Het is goed zo. Je hoeft niets te zeggen. Als je maar begrijpt wat ik zeg.’

Opnieuw deed ze haar ogen open, ze keek hem recht aan en – hij kon het gewoon niet mis hebben – ze knikte. Ja, ze kon hem horen. Ze begreep hem. Ze knipperde met haar ogen en produceerde een nauwelijks hoorbaar geluid.

‘Probeer je te praten?’

Ze knikte weer.

‘Het komt wel goed. Dat praten komt nog wel. Je bent erg moe, Chey... Spaar je krachten.’ Opnieuw vroeg hij zich af of hij de verpleegkundige moest roepen. Maar ze zag er al wat rustiger uit dan net, dus hij besloot om er nog even mee te wachten. Met een teder gebaar streek hij over haar donkere haar. ‘Heb je veel pijn?’ Hij sprak zacht en rustig, om te voorkomen dat ze zou schrikken.

Ze zuchtte en knikte weer. Maar toen gingen haar mondhoeken een beetje omhoog en hij zag iets van de vertrouwde plagende glinstering in haar ogen. Alsof ze wilde zeggen: *Natuurlijk doet het pijn*. Maar dat maakte allemaal niet uit, zolang ze maar in leven was.

Toch deed ze opnieuw haar mond open en deze keer hoorde hij een schor gefluister. ‘Cody...’

Ze wist zijn naam! Hij voelde de vurige wens om haar te beschermen en te verzorgen. Ze had zo veel meegemaakt, zo veel verdriet gehad. Hoe kon ze de toekomst aan zonder iemand die op haar paste, die haar begreep en op waarde wist te schatten? Hij ging met zijn duim over haar voorhoofd. ‘Ik ben er voor je. Ik blijf hier, wat er ook gebeurt.’

De gepijnigde uitdrukking op haar gezicht verdween en ze knikte, langzamer dit keer. Haar ogen haakten in de zijne, hij voelde haar blik tot op de bodem van zijn ziel, alsof ze wist dat hij zich af en toe diep vanbinnen had afgevraagd of het wijs was om hier te blijven. ‘Blijf... alsjeblieft.’

‘Dat doe ik.’ Cody beloofde het met heel zijn hart. Hij legde zijn hand tegen haar wang, boog zich naar haar toe en zijn woorden waren als balsem voor haar ziel. ‘Ik geef je mijn woord, Chey... ik blijf bij je, wat er ook gebeurt.’

Ze bleef hem aankijken terwijl haar ogen langzaam dichtvielen. Ze zuchtte zacht en leek weer in slaap te zijn gevallen. Dit keer drukte Cody snel op de knop om de verpleegkundige

te roepen. Het uur daarna deden de artsen allerlei testen om haar toestand te kunnen beoordelen. Ze maakten haar wakker en praatten met haar, terwijl Cody toekeek vanaf de andere kant van de kamer.

‘Je hebt een ongeluk gehad, Cheyenne. Weet je dat?’ De dokter was een lange, magere vrouw met een meelevende blik. ‘Herinner je je het ongeluk?’

Cheyenne keek naar Cody en toen weer naar de arts. ‘Ik... herinner me de vrachtwagen.’

Opnieuw juichte Cody in stilte. Als Cheyenne zich de vrachtwagen herinnerde, zou ze zich vrijwel alles kunnen herinneren, toch? Dat betekende misschien dat haar hersenen geen schade hadden opgelopen! Hij stond tegen de muur geleund te kijken naar wat er allemaal gebeurde en besepte dat Cheyennes toekomst voor een groot deel van deze testen afhing.

Toen de artsen klaar waren en Cheyenne weer in slaap was gevallen, kwam Tara aan. Ze kwam haastig en buiten adem binnen, zag de drukte in de kamer en liep rechtstreeks naar Cody. ‘Is mijn meisje wakker geworden?’

‘Ja.’ Cody nam haar mee naar de gang, waar ze konden praten. Het was lang geleden dat hij zo breed had geglimlacht. ‘Ze herinnerde zich mij.’

‘Cody.’ Tara keek hem met een opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Heb je soms je verstand verloren?’ Ze grinnikte even. ‘Natúúrlijk herinnert ze zich jou. Heb je soms geen spiegel, Cody Coleman?’

Hij lachte zachtjes. ‘Nee, maar dit is nog niet alles. Ze herinnerde zich het ongeluk, de vrachtwagen... Ze lijkt totaal niet veranderd.’

Tara viel stil en sloot haar ogen. Hier hadden ze zich veel zorgen om gemaakt, dat Cheyenne op de een of andere manier onherstelbaar beschadigd zou zijn als ze ontwaakte, dat ze anders zou zijn. Maar alle tekenen wezen erop dat Cheyennes persoonlijkheid in elk geval intact was en Tara was onuitspre-

kelijk opgelucht. Ze hield haar handen voor haar ogen. ‘Dank U, Jezus... U hebt haar bij ons teruggebracht.’ Toen ze haar ogen weer opende, omhelsde ze Cody. ‘In Gods handen is ze veilig... Zie je, Cody? Net zoals ik je vertelde.’

Toen riep de arts hen en vertelde wat haar voorlopige conclusies waren over Cheyennes toestand. Chey was cognitief niet beschadigd, een enorme opluchting en een regelrecht wonder. De dokter glimlachte en in haar blik leek even iets van haar eigen geloof zichtbaar. ‘Ik heb gezien hoe God kan werken in het ziekenhuis en dit was een geweldig voorbeeld daarvan.’ De vrouw keek iets ernstiger. ‘De lichamelijke testen gingen echter niet zo goed. Ze kon nog niet reageren op eenvoudige opdrachten, zoals het aanraken van haar neus met haar vinger, het optillen van haar goede been... dat soort dingen.’

‘Wat betekent dat?’ Tara’s ogen werden weer groot en haar handen begonnen te trillen.

‘Het is mogelijk,’ zei de dokter aarzelend, ‘dat er beschadigingen zijn in hersengebieden waar de motoriek geregeld wordt.’

‘Dus... misschien kan ze nooit meer lopen?’ Die mogelijkheid boezemde Cody geen angst in. Na zijn eigen verwondingen in Irak zag hij lichamelijk letsel eenvoudigweg als een berg die beklommen moest worden. Maar hij wilde wel weten wat er precies aan de hand was.

‘Ik verwacht dat ze uiteindelijk weer kan leren lopen.’ De arts keek de onderzoeksresultaten door. ‘Maar ik denk niet op korte termijn.’

Tara vroeg hoe het nu met Cheyenne ging. ‘Kunnen we even naar haar toe?’

‘Ik heb haar iets tegen de pijn gegeven. De komende uren zal ze slapen.’ De dokter glimlachte meelevend toen ze hun bezorgdheid zag en zei: ‘Maar het is prima als jullie bij haar blijven.’

Plotseling voelde Cody zich uitgeput en hij leunde tegen de muur. Hij had afgelopen nacht niet goed geslapen, dus als Cheyenne de komende uren toch onder zeil zou zijn, was het misschien een goed idee als hij naar huis zou gaan. Daar kon hij douchen en schone kleren aandoen. En hij kon de doos die Bailey hem had gegeven meenemen naar zijn flat. Hij overlegde met Tara, die het met hem eens was. ‘Ik blijf hier, voor het geval ze iets nodig heeft.’

Cody bedankte haar en na een laatste blik op Cheyenne pakte hij Baileys doos van de grond en vertrok. Het ziekenhuis bevond zich buiten Indianapolis, tien minuten van zijn flat, die in de buurt lag van de campus van de Universiteit van Indiana. Zijn kamergenoot was niet thuis toen hij binnenkwam en Cody was er dankbaar voor. Hij was hard toe aan een uurtje alleen. Alleen God en hij en de inhoud van de doos die Bailey hem had gegeven.

Hij nam de doos mee naar zijn kamer, sloot de deur en deed de rolgordijnen open. Het was 30 april en er kwam een onweersbui aan. Hij zag door het raam hoe zich in de verte donkere wolken samenpakten. Net als de donkere wolken in zijn hart.

Hij hield de doos lange tijd vast en dacht weer aan het gesprek dat hij de vorige dag met Bailey had gehad.

Ze ging weg. Dat had hij in elk geval begrepen. Ze had een rol gekregen in de Broadway-musical *Hairspray* en vanavond zou ze al in New York City zijn. Ze kon bijna niet wachten om met de repetities te beginnen.

Hij streek met zijn hand over het deksel van de doos en probeerde zich voor te stellen hoe ze haar kamer opruimde en schoonmaakte, en daarbij herinneringen aan alle perioden van haar leven tegenkwam. Schatten uit haar kindertijd en middelbareschooljaren. Al doende was ze de dingen tegengekomen die blijkbaar in deze doos zaten, en ze had ze apart gehouden. Tijdens het schoonmaken moest ze het plan hebben opgevat om de doos op de dag voor ze vertrok naar hem te brengen.

Maar ze had niets geweten over zijn betrokkenheid bij Cheyenne.

Ze had natuurlijk geen recht om boos op hem te zijn. Niet als het om Cheyenne ging, aangezien ze zelf met Brandon Paul omging. Cody zag nog voor zich hoe Brandon en Bailey die dag samen dozen de veranda op hadden gedragen. Hij was die middag naar haar huis gegaan om met haar te praten. Maar toen hij Brandon zag, had Cody rechtsomkeert gemaakt en was hij weggereden. Hij had Bailey niet meer gezien tot gisteren. Dus ze kon niet van streek zijn omdat er een nieuw iemand in zijn leven was.

Maar misschien was ze wel boos vanwege het feit dat hij haar niet meer had gebeld sinds januari.

Dat had ze hem in elk geval verteld toen ze gisteren tegenover elkaar stonden in die fel verlichte wachtkamer in het ziekenhuis, vlak bij de kamer van Cheyenne. Hij sloot zijn ogen en kon het verdriet in haar stem nog horen.

‘Je had beloofd dat je mijn vriend zou zijn.’ In haar ogen zag hij zo’n rauwe pijn, dat hij haar niet kon blijven aankijken. Toch ging ze door: ‘Maar weet je, Cody? Je meende er gewoon niets van.’

Ze had gelijk, maar dat had hij niet gezegd. In plaats daarvan liet hij haar in de wachtkamer staan, terwijl ze tevergeefs hoopte op een antwoord. Cody ademde langzaam in en ging weer met zijn hand over het deksel van de doos. Als hij echt eerlijk was, was hij diep vanbinnen nooit van plan geweest om zijn belofte om haar vriend te zijn te houden.

Niet zolang hij nog verliefd op haar was.

Cody greep bij die laatste gedachte naar zijn hoofd en had het gevoel dat hij een klap kreeg. Hij zou Bailey nooit pijn willen doen, op wat voor manier dan ook – en toch was dat precies wat hij nu had gedaan. De rest van zijn leven zou hij daar spijt van hebben.

Uiteindelijk – al had hij het gevoel dat hij er de kracht niet

voor had – haalde hij het deksel van de doos. Hij had de laatste drie jaar van de middelbare school bij de familie Flanigan gewoond, tot hij in het leger was gegaan en naar Irak was vertrokken. Daarna had hij twee jaar met Bailey op de Universiteit van Indiana in Bloomington gezeten – waar ze elke donderdag bijeenkomsten van studentenvereniging hadden en samen lange wandelingen maakten rond Lake Monroe. Afgelopen zomer leek het erop dat ze elkaar nooit meer uit het oog zouden verliezen.

Toen kwam de picknick op 4 juli, Onafhankelijkheidsdag – de dag dat ze eindelijk toegaven wat ze voor elkaar voelden. Hoewel Cody veel gekke dingen had meegemaakt in zijn leven, had hij totaal niet verwacht dat zijn moeder opnieuw zou worden gearresteerd wegens drugsbezit. En hij had evenmin zien aankomen dat haar vriend, een drugsdealer, niet alleen zijn moeder met de dood zou bedreigen, maar ook hemzelf en degene van wie hij hield.

Met dat laatste kon de man alleen maar Bailey bedoelen.

Zonder afscheid te nemen was hij van het ene op het andere moment naar Indianapolis vertrokken. Bailey was toen druk bezig met de opnames voor de film *Ontsloten* met Brandon Paul, en Cody zorgde ervoor dat hij zo ver mogelijk bij haar uit de buurt bleef. Hij wilde haar niet in gevaar brengen. Punt. Als het leven van zijn moeder en zijn eigen leven een gevaarlijke situatie voor Bailey opleverden, mocht hij geen tijd met Bailey meer doorbrengen.

En nu was daar Cheyenne, om de situatie nog ingewikkelder te maken.

Cody ademde diep in en pakte wat papieren uit de volle doos. Hij vouwde het eerste papier open en begreep meteen wat hij in handen had: kopieën van pagina's uit Baileys dagboek. Zijn hart sloeg een slag over en hij vouwde de papieren weer dicht. Later... hij zou ze later lezen. Wanneer hij niet net op het punt stond om terug te gaan naar

het ziekenhuis. Wanneer hij haar niet meer zo vreselijk zou missen.

In de doos vond hij ook een paar boeken die hij kwijt was geweest en drie nummers van een sporttijdschrift dat hij las in de tijd dat hij bij de Flanigans woonde. Hij legde ze op het bed en haalde daarna een stoffen Teigetje uit de doos. Er speelde een glimlach om zijn lippen. Het was als de dag van gisteren... Hij en Bailey deden op de jaarmarkt een wedstrijdje met waterpistolen; wie als eerste een ballon kapot kon schieten. Toen het gelijkspel werd, gaf hij haar een Winnie de Poeh-knuffeltje en zij gaf hem Teigetje. Hij had zich altijd afgevraagd waar het knuffelbeest gebleven was.

Toen hij opnieuw in de doos keek, zag hij de linkerhelft van een zonnebril liggen. De pijn in zijn borst werd heviger. Die bril had hij gebroken op Onafhankelijkheidsdag... een paar uur voor hun gezamenlijke wandeling om het meer, en het gesprek dat had geleid tot wat hij als verkering beschouwde. Op een van de gelukkigste dagen in zijn leven was hij per ongeluk op zijn zonnebril gaan staan, die in tweeën was gebroken. Het half uur daarna hadden hij en Bailey elk de helft van de bril gedragen en ze hadden voortdurend de slappe lach gehad. 'Zo houden we elkaar altijd in het oog,' had hij tegen haar gezegd.

Wat hem nu opviel, was dat alleen de linkerhelft van de bril in de doos zat. Ze had de andere helft dus gehouden. Ondanks alles.

Hij sloot zijn ogen en verlangde ernaar nog één keer met haar te praten. De kans te krijgen om haar te vertellen hoeveel ze door de jaren heen voor hem betekend had – en dat hij nooit meer van iemand zou houden zoals hij van haar had gehouden. Maar dat zou niet eerlijk zijn, niet nu het leven voor hen beiden zo veranderd was.

Uiteindelijk bereikte hij de bodem van de doos en daar vond hij iets wat hij al jaren kwijt was, iets waar hij urenlang naar had gezocht: de vriendschapsring die Bailey hem had gegeven

toen ze nog op de middelbare school zat. Er was aan de buitenkant een tekst in gegraveerd: *Filippenzen 4:13 – Ik ben tegen alles bestand door Hem die mij kracht geeft.* Bailey had er vrij luchtig over gedaan toen ze de ring aan hem gaf. Misschien omdat ze nog jong was en hij al van de middelbare school af was – alsof ze niet wilde dat hij dacht dat ze er romantische bedoelingen mee had.

Toch hoorde hij nog wat ze zei en voelde hij haar hand op zijn arm toen ze hem de ring gaf. *Ik heb nog nooit een vriend gehad als jij, Cody.* Ze benadrukte dat hij hem niet hoefde te dragen, maar daar had hij niets van willen weten. De ring betekende meer voor hem dan Bailey kon weten, en hij had hem gedragen tot hij hem op een zomerse dag af had gedaan om Baileys vader en broers in de tuin te helpen. Op de een of andere manier was de ring verdwenen en hij had hem niet meer gezien.

Tot op dit moment.

Hij bekeek de ring aan alle kanten en wenste opnieuw dat het meisje van wie hij hem had gekregen nog hier was, en dat ze hem nog eens zou zeggen dat ze nog nooit een vriend had gehad zoals hij. Cody bleef lang naar de ring kijken en toen deed hij het enige wat hij kon doen: hij deed hem om de wijsvinger van zijn rechterhand. Misschien was de vriendschap tussen Bailey en hem voorbij en zou hij haar nooit meer zien. Maar de ring had hij nog. Hij had de boodschap die erin gegraveerd stond nu harder nodig dan ooit. Hij was tegen alles bestand door Hem, Christus. Zelfs tegen het loslaten van Bailey Flanigan... en het steunen van Cheyenne.

De gedachte aan Cheyenne herinnerde hem eraan dat hij terug moest. Hij was geen goede vriend voor Bailey geweest en hij had beloften gebroken die hij nooit had moeten breken. Maar nu had hij Cheyenne iets beloofd: dat hij haar nooit in de steek zou laten... dat ze op hem kon rekenen. Voor hoelang ook; al wist hij niet wat dat zou betekenen.

Cody draaide de ring rond en genoot van het vertrouwde gevoel om zijn vinger. Ja, Cheyenne kon op hem rekenen, zolang God hem de kracht gaf om er voor haar te zijn. Cody had beloofd dat hij bij haar zou blijven.

En deze keer zou hij zijn belofte niet verbreken.